మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

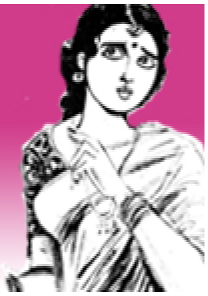

(గత సంచిక తరువాయి)

10వ భాగం

మహా జీవితం మళ్ళీ ప్రశ్నార్ధకం అయింది. శూన్యంలోకి చూస్తూ కనిపించని భవిష్యత్తు వెతుక్కోవడంతో గడిచిపోతోంది కాలం.

ఘనీభవించిన మంచు కొంచెం, కొంచెం కరుగుతున్నట్టు కాలం కూడా మెల్లగా కరుగుతూ ఉంది. మహా జీవితంలో ఎలాంటి మార్పు లేదు. ప్రపంచం మాత్రం మార్పు వైపు పరిగెడుతూనే ఉంది..

అప్పుడప్పుడు ఎవరో ఒకళ్ళు రెండు ముద్దలు పెడితే తిని ఆ గుడిసెలో ముడుచుకుని పడుకుంటున్నాడు. ఎవరితో మాట్లాడలేదు. మాట స్పష్టంగా రాదు. తను మాట్లాడేది ఏ భాషో కూడా వాడికి తెలియదు. వాడిలో ఏదో తెలియని నిర్వేదం తప్ప శోకమూ లేదు. తల దాచుకోడానికి సింహాచలం చూపించిన ఆ చిన్ని గుడిసే వాడి ప్రపంచం.

ఇంతకు ముందులా బొమ్మలు వేయడం లేదు.. ఇడ్లీలు పొట్లాలు కట్టి ఇచ్చే పని లేదు.. మొక్కజోన్నే కండెలు మోసే పని అసలే లేదు.. ఇప్పుడు బీచికి వెళ్ళడం లేదు. గుడిసెలో తను తప్ప ఎవరూ లేరు. చుట్టూ చాలామంది ఉన్నా ఎవరూ వాడిని పెద్దగా పట్టించుకోడం లేదు. సింహాచలం ఉన్నంతకాలం ఆమెతో పాటు వాడికీ కొంత ఆదరణ దొరికింది. ఇప్పుడు ఆ అనాధను పట్టించుకునే నాధుడు ఎవరు? ఎవరి పిల్లలు వాళ్ళకున్నారు. ఎవరి జీవన పోరాటం వారిది.. వాడు కనిపిస్తే మాత్రం ఏరా! యాడ తిరుగుతుండావు? కూడు తిను అంటూ ఒక ఆకులోనో విరిగిన సత్తు పళ్ళెం లోనో నాలుగు ముద్దలు పడేస్తారు.. అదే మహా ప్రసాదం వాడికి. దాంతో ఆకలి తీరినా, తీరకపోయినా మారు అడగడు. మౌనంగా తిని పళ్ళెం కడిగి పెట్టేస్తాడు. ఇదివరకులా ఇప్పుడు ఉదయాన్నే తినే నాలుగు ఇడ్లి లేవు.. పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు లేకున్నా వేళకి ఏదో ఇంత తిండి మాత్రం కడుపులో పడేది సింహాచలం బతికి ఉన్నంత కాలం. ఇప్పుడు ఆ తిండి ఎలా సంపాదించాలో వాడికి తెలియదు. అందుకే ఆకలి వేసినప్పుడు గుడిసేకి వచ్చి కాళ్ళు ముడుచుకుని కడుపులో పెట్టుకుని పడుకుంటాడు తప్ప ఎవరినీ ఏనాడూ నాకింత అన్నం పెట్టండి అని నోరు తెరిచి అడగలేదు. అలా చీకట్లో పడుకుంటాడు. వాడికి చీకటంటే భయం లేదు..

బతుకంటే తెలియదు. తినడం, పడుకోడం జీవితం అని ఎవరన్నా కొత్తగా జీవితాన్ని నిర్వచిస్తే వాడు జీవిస్తున్నట్టే లెక్క. కానీ ఆ జీవితంలో వెలుగు, చీకట్ల తేడాలు, కష్ట, సుఖాల ఊసులు లేవు..
అమ్మా, నాన్నా, స్నేహితులు, బంధువులు..అందరూ ఎక్కడికి వెళ్ళారో అనుకుంటూ ఉంటాడు. తనతో పాటు అమ్మా, నాన్నలని

వెతుక్కుంటూ బయలుదేరిన తన స్నేహితులు ఏమయ్యారో తెలియదు. ఉప్పొంగిన సముద్రం విశ్వమంత చేతులు చాచి సర్వాన్ని దోచుకుని వెళ్ళిపోయింది. ఆ దృశ్యాలు మాత్రం కళ్ళ ముందు కదులుతూనే ఉన్నాయి.

సింహాచలం చనిపోయాక కొంచెం, కొంచెం బతుక్కి, చావుకీ తేడా తెలుస్తోంది. ఇప్పుడు తనకి ఎవరూ లేరని తానొక అనాధ అని అర్ధం అవుతోంది. ఎవరూ లేకుండా ఎలా బతకాలో మాత్రం తెలియదు. గమ్యం తెలియదు. అమ్మనీ, అమ్మలాంటి సింహాచలం ని కోల్పోయాడు. ఆ ఇద్దరు స్త్రీ మూర్తులు కళ్ళ ముందు నుంచి అదృశ్యం అయ్యాక ఇంక ఈ ప్రపంచంలో అలాంటి వాళ్ళు ఎవరూ ఉండరేమో అని మాత్రం అనుకుంటాడు.

మరి కొన్ని రోజులు గడిచాయి. నిజానికి గమనం కాలం లక్షణం. ఎక్కడా ఆగిపోదు. కాకపోతే కొందరికి వేగంగా, మరికొందరికి మెల్లగా గడుస్తున్నట్టు అనిపిస్తుంది. అది వారి, వారి జీవనవిధానం అనుసరించి తెలుసుకోవాల్సిందే.. నెమ్మదిగా మహా లో కొంత మార్పు రాసాగింది. ఈ మధ్య ఆకలి వేస్తే కాళ్ళు కడుపులో దాచుకుని పడుకోకుండా నెమ్మదిగా గుడిసె బయటకు వచ్చి బయట కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకునే మహిళల వైపు ఆశగా చూడడడం మొదలు పెట్టాడు. వాడి కళ్ళల్లో ఆకలి గమనించని కఠినాత్ములు ఎవరూ ఉండరు కాబట్టి ఎవరో ఒకళ్ళు " ఏరా ఆకలేత్తుండాదా " అని లేచి వెళ్లి పళ్ళెంలో అన్నం తెచ్చి ఇవ్వడం వాడు ఆబగా తినేయడం జరుగుతోంది. కడుపు నిండగానే అలా రోడ్డు మీదకు వెళ్లి వచ్చీ, పోయే బండ్లు, బస్సులు, కార్లు చూస్తూ కాలక్షేపం చేయడం మొదలుపెట్టాడు. అలా చూస్తూ ఉన్నప్పుడు జరిగిన సంఘటనలన్నీ కాలం అనే తెరమీద జారిపోతున్న దృశ్యాలలా కనిపిస్తూ ఉంటాయి. వాడికి తెలియకుండానే కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగి చెక్కిళ్ళ మీదకు జారతాయి. ఎవరూ చూడకుండా చొక్కాతో తుడుచుకుని గుడిసెకి వచ్చేస్తాడు.

అలా గతానికీ, వర్తమానికీ మధ్య ఊగుతూ, భవిష్యత్తు అనేది ఒకటి ఉందని తెలియకుండా నిర్వికారంగా జీవిస్తున్న "మా గాడి " జీవితంలో ఒక ఉషోదయం చిన్న వెలుగు కిరణాన్ని వాడి మీదకు వదిలింది.. ఆ వెలుగులో వాడికి సింహాచలం దాచిన మట్టి ముంత కనిపించింది. గుడిసెలో వెల్లకిలా పడుకుని అలా శూన్యంలోకి చూస్తున్న వాడి దృష్టి చినిగిన తాటాకుల మధ్యలో దాచిన మట్టి ముంత కనిపించడంతో గబుక్కున లేచి అందుకున్నాడు. అందులో సింహాచలం డబ్బులు దాచిందని తెలుసు..కాసేపు ఆ డబ్బులు తీయడానికి ముంతని కిందకీ, మీదకీ ఒంచి ప్రయత్నించాడు. కొద్ది క్షణాలు తదేకంగా దాని వైపు చూసి బలంగా నేలకేసి కొట్టాడు.

వాడి కళ్ళు మెరిసాయి. అందులో ఆరోజు తన బొమ్మ మీద వేసిన చిల్లర సింహాచలం లెక్కపెట్టి వేసింది వేసినట్టే నయాపైసతో సహా ఉంది. ఏదో తెలియని నిశ్చింత.. ఆ డబ్బు వాడిలో కొత్త చైతన్యం నింపింది. ఆ డబ్బు తన ఆకలి తీరుస్తుందని తెలుసు.. కానీ ఎంతకాలం అనేది తెలియదు.

మర్నాడు ఉదయమే లేచి ఆ చిల్లర జేబులో వేసుకుని రోడ్డు మీదకి వెళ్ళాడు. ముందు భయంతో ఒళ్ళు జలదరించింది. అంత మంది జనంలో ఎక్కడికి వెళ్ళాలో, ఏం కొనుక్కోవాలో తెలియదు.

ఈతరాని వాడిని బలవంతంగా నీళ్ళల్లో తోసితే, బతుకు మీద ఆశతో ఎంత లోటు నీళ్ళల్లో మునిగినా ఎలాగోలా ఒడ్డుకి చేరతాడు.. జీవితం కూడా అంతే! జీవితం మీద ఆశ ఉంటే ఎలాగోలా బతకడానికే ప్రయత్నిస్తాడు. ఇప్పుడు మహా

కూడా అంతే... వాడికి జీవితం మీద ఆశ కాదు ఇప్పుడు ఉన్నది ఆవశ్యకత.. జీవించాలి. ఎలా? ఎలా జీవించాలి? రోజూ, పూట, పూట ఎవరు పెడతారు తిండి?

వాడికి సింహాచలం గుర్తొచ్చింది.. ఆ వెంటనే ఆవిడ ఉదయం పూట చేసే ఇడ్లీలు, పునుకులు, సాయంత్రాలు ఎర్రటి నిప్పుల మీద కాల్చే మొక్కజొన్న కండెలు.. అవి కాలుతున్న కమ్మని వాసనా అన్నీ గుర్తొచ్చాయి.

“కష్టపడాల రా నాయినా ! కష్ట పడకపోతే ఎవురు పెడతారురా మనకి ముద్ద” ఆవిడ స్వరం చెవుల్లో ప్రతిధ్వనించసాగింది. ఆవిడలా మొక్క జొన్న కండెలు కాల్చి అమ్మలేడు... పునుగులు చేయలేడు... ఇడ్లి చేయలేడు. మరి ఏం చేయాలి? ఆ డబ్బులతో పేవ్మెంట్ మీదో, బీచ్ రోడ్డు మీదో దొరికే పప్పులో, బజ్జిలో తినచ్చు.. కానీ చేతిలో ఉన్న డబ్బులు అయిపోయాక ఏం చేయాలి అన్న ప్రశ్న మాత్రం వాడి చిన్ని మనసులో మెదలసాగింది. ఆలోచిస్తూనే తన నిక్కర్ జేబులో ఉన్న చిల్లర తడుముకున్నాడు.

ఎవరో ఫుట్ పాత్ మీద జీళ్ళు, అరటి పళ్ళు అమ్ముతున్నారు.. వెళ్ళి తన చేతిలోకి వచ్చిన చిల్లర తీసి ఇచ్చాడు.. ఆ వ్యక్తీ నాలుగు అరటి పళ్ళు, కొన్ని జీళ్ళు చొక్కాలో పోసాడు. అక్కడే ఓ పక్కన కూర్చుని తిన్నాడు.. తింటూ ఉంటే అనిపించసాగింది.. ఈ అరటి పళ్ళు రోజూ తినాలంటే ఇంకా తనేదో చేయాలి ... ఏం చేయాలో స్పష్టమైన అవగాహన లేదు.. జీవితం పట్ల అవగాహన ఉంటే కదా!

రోడ్డు మీద వచ్చి, పోయే వాహనాలు చూస్తూ రాత్రి చీకటి పడేవరకూ కూర్చుని గుడిసెకి వెళ్ళిపోయాడు....

ఒకరోజు... ఎప్పటిలాగే అరటిపళ్ళు తిని ఫుట్ పాత్ మీద కూర్చున్నాడు. రోజూ వాడిని గమనిస్తున్న అన్నవరం అడిగాడు... “ ఏ ఊర్రా మంది..” మహా మాట్లాడలేదు..

వాడు దిక్కులేని వాడు అని అన్నవరంకి అర్ధమైంది.. అందుకే ఆ రోజు వాడి దగ్గర అరటి పళ్ళకి డబ్బులు తీసుకోలేదు. “ తినులే“ అంటూ నాలుగు పళ్ళు చేతిలో పెట్టాడు.

అవి తినేసాక మహాకి తోచలేదు.. రోజూ చూసే వాహనాలు.. అదే రోడ్డు.. అదే జనం.. విసుగ్గా అనిపించింది.. నిక్కర్ జేబులు తడుముకున్నాడు. చేతికి తగిలింది బొగ్గు ముక్క. వాడిలో ఉత్సాహం ఉరకలు వేసింది. అక్కడే పేవ్ మెంట్ మీద ఆ బొగ్గుతో గీయడం మొదలుపెట్టాడు. వాడు బొమ్మ పూర్తీ చేసి తలెత్తేసరికి అన్నవరం ఆ బొమ్మకేసి ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ ఉండడం కనిపించింది..

“అరేయ్ ఏం చేత్తుండావురా! యాడ నేర్సినావు..” అన్నవరం ప్రశ్నకి బెదిరిపోతూ లేచి నిలబడ్డాడు.తను చేయకూడని పని చేస్తున్నట్టు వణికిపోయాడు.

అన్నవారం వాడి భుజం మీద చేయెసి.. “ కూచుండు..ఏసుకో బొమ్మ మానమాక.. ఎవురన్నా దాతలు నాలుగు సిల్లర డబ్బులేత్తారు... అబ్బాయ్.. ఇదే నీకు ఆదారం అయితాది.. నా మాటిను” అంటూ బలవంతంగా కూర్చోబెట్టాడు. వాడి తల మీద

చేయి పెట్టి.. "దిక్కులేని వాళ్లకి దేవుడే దిక్కు నాయనా! ఆ దేవుడే నీకీ కళ ఇచ్చుండాడు. బతుకు నాయినా బతుకు.. ఎలగో బతుకు" అంటూ తన పండ్ల బుట్ట దగ్గరకు వెళ్ళిపోయాడు.

అన్నవరం మాటల్లో తెలియని శక్తి వాడి నర,నరాల్లో ప్రవహిస్తున్నట్టు అయింది..ఆ శక్తి అంతులేని బలాన్ని, ధైర్యాన్ని ఇచ్చింది.. ఆ బలం, ధైర్యం గుండెల నుంచి జారి వేళ్ళ సందుల్లో నిలిచి వేళ్ళు కుంచెలా కదలసాగాయి... దీక్షగా మనసులో ఉన్న బొమ్మ తలచుకుంటూ గీస్తూ పోయాడు. ఆ బొమ్మ చూసి ముగ్దుడైపోయాడేమో సూర్య భగవానుడు అస్తమించడం మానేసి నిశ్చలంగా ఉండిపోయినట్టు ఆరున్నర అయినా చీకట్లు కమ్ముకోలేదు.. వాడు కళ్ళెత్తి చూసేసరికి చుట్టూ దడి కట్టినట్టు నిలబడి ఉన్నారు జనం.. వాళ్ళందరి కళ్ళల్లో భక్తి భావం.. ఇంత జీవం ఉట్టిపడే హనుమంతుడి మూర్తి ని ఎన్నడూ చూడని వాళ్ళలా కదలకుండా నిలబడి ఉన్న వాళ్ళని చూడగానే సిగ్గుతో, భయంతో తల బాగా భూమిలోకి వంచుకుని కూర్చుండిపోయాడు.

" ఎంత బాగా వేసావురా " అనే ప్రశంసల వర్షంతో పాటు తలా రూపాయి, రెండు రూపాయిల బిళ్ళలు వేసి దణ్ణం పెట్టుకుని వెళ్ళసాగారు.ఆఖరి వ్యక్తి కనుమరుగు అవగానే మారుతి కళ్ళ నిండా కాసుల దీవెనలు..

అవి ఏం చేయాలో, ఎక్కడ దాచాలో కూడా తెలియని మహా నిశ్చేష్టుడై అచేతనంగా కూర్చున్న దగ్గరకు మహా భుజం మీద చేయేసి.. " తీసి దాచుకో నాయినా.. ఆ స్వామే నీకీ దారి చూపించాడు.. నే చెప్పాను కదా దిక్కులేని వాళ్లకి దేవుడే దిక్కు" అంటూ కొన్ని కాసులు తీసి మహా చేతుల్లో పోశాడు అన్నవరం. అన్నవరం చేతికేసి, డబ్బుల కేసి పదే పదే చూస్తున్న వాడి జేబు బరువెక్కడంతో చూపులు జేబు వైపు చూసుకున్నాడు. కుడిచేయి అరచేత్తో ఆ జేబు మీద చేయి పెట్టి గట్టిగా అదుముకున్నాడు.

అది చూసిన భానుడు సంతృప్తిగా నవ్వుకుంటూ పడమటి దిశ కేసి ప్రయాణం సాగించాడు.

గుడిసె చేరిన మహా కి సింహాచలం చనిపోయాక శూన్యంగా మారిన ఆ గుడిసె సందడిగా కనిపించింది.. తనకు తెలియని, తనతో సంబంధం లేని మనుషులు ఎవరో ఆ గుడిసెలో ఉండడం చూసి గుడిసె బయటే ఆగిపోయాడు.బహుశా జీవించడం తెలుసుకున్నాడని అర్థం అయిందేమో గుడిసెకి. వాడికి ఆహ్వానం పలకలేదు. చెక్క తలుపు మూసి ఉంది.. లోపల నుంచి మాటలు గట్టిగా, గోలగా వినిపిస్తున్నాయి. తలుపు సందుల్లో నుంచి నలుగురు మనుషులు కనిపించారు. నిలవనీడ లేని ఆ కుర్రాడిని వాడలో వాళ్ళు ఎవరూ పట్టించుకోలేదు.. మా గుడిసెలో పడుకోరా అని ఎవరూ పిలవలేదు. అక్కడే గుడిసె బయట రాళ్ళ గుట్ట మీద పడుకుండిపోయాడు ఆ రాత్రి. తెల్లవారక ముందే ఎవరో వచ్చి లేపారు.. " ఈడ పండుకున్నావెందబ్బాయ్" అంటూ మహా మొహంలోకి తేరిపార చూసింది ఒక మహిళ.

ఆవిడ తన గుడిసె ఆక్రమించుకున్న వారిలో ఒక స్త్రీ.. బకెట్ తో పేడ నీళ్ళు కలిపి తెచ్చింది కళ్ళాపి చల్లడానికి. కళ్ళు నులుముకుని ఆమె వైపు చూసాడు చిరువెలుగులో ఆమె ముక్కుకు ఉన్న పుడక మెరిసింది.. కనిపించిన ప్రతి స్త్రీలో అమ్మని వెతికే వాడి కళ్ళకి ఆమెలో మాత్రం అమ్మ కనిపించలేదు. సమాధానం చెప్పకుండా అక్కడి నుంచి తడబడుతూ నడచి రోడ్డెక్కాడు..

నిజానికి ఆ గుడిసె సింహాచలం ఎంతో కష్టపడి స్వయంగా వేసుకున్నది.. ఆమె స్వంతం.. ఆమె పెంపుడు కొడుకుగా వాడికి అక్కడ ఉండే హక్కు ఉంది. ఆ విషయం వాడికి ఎవరు చెప్తారు! గుడిసెలకి వీలూనామాలుండవు.. ఎవరికీ దక్కితే వాళ్ళు ఆక్రమిస్తారు.. బలంమాత్రమే అక్కడ పని చేస్తుంది.. అది ఆర్ధిక బలం, కండబలం, నోటిబలం, మనోబలం...ఏదైనా కావచ్చు. అన్ని బలాలు ఉన్న కూలీ, దగ్గరలో రోడ్డు వేయడానికి వచ్చిభార్య, ఇద్దరు పిల్లలతోఆ గుడిసె నిరాటంకంగా ఆక్రమించాడు. దురాక్రమణ అనేది ప్రపంచానికి కొత్త కాదు.. చరిత్ర తిరగేస్తే ఆక్రమణలే శాశ్వత నివాసాలు అయాయి... ఆక్రమించిన వాడు చక్రవర్తి అయాడు.. మహా లాంటి వాళ్ళు ఫుట్ పాత్ పాలైనారు.

మరోసారి ఫుట్ పాత్ చిరునామా అయింది.. రోడ్డు మీద బొమ్మలు గీయడం, దయగలవారు అలా వెళ్తూ , వెళ్తూ జార్చిన చిల్లర డబ్బులతో ఆకలి తీర్చుకుంటూ అక్కడే కొంచెం దూరంలో నిర్మాణం లో ఉన్న నాలుగంతస్తుల భవనం నీడలో తలదాచుకుంటూ జీవితం గడపసాగాడు.

ఒకరోజు... అది వేసంకాలం. ఎండలు మండిపోతున్నాయి. ఉదయం ఏడింటికే రోడ్లు కాలిన పెనాలలా చుర్రుమంటున్నాయి. రామకృష్ణా బీచ్ దగ్గర నాలుగు నుంచే జనాలు వాకింగ్ కి వస్తున్నారు. పగలంతా నిర్మాణంలో ఉన్న భవనాల నీడలో సేదతీరుతూ పొద్దుపోయాక తిరిగి పేవ్ మెంట్ మీదకి చేరడం మహా దినచర్య. ఎంత కష్టపడినా, ఎంత కళాత్మకంగా వేసినా, ఆ బొమ్మల్లో ఎంత జీవం ఉట్టిపడినా ఆ పేవ్మెంట్ మీద ఒక అనామకుడు వేస్తున్న బొమ్మలకు చిల్లర నాణాలే వచ్చేది. అదే బొమ్మ ఒక కాన్వాస్ మీద వేసి, సూటు, బూటు వేసుకుని ఆ కాన్వాస్ తీసుకుని వెళ్లి ఒక ఆర్ట్ గాలరీలో పెడితే వాడు ఎంత సంపాదించేవాడో! కానీ వాడి వాలకం, రూపం చూసిన వాళ్ళు వాడిని కళాకారుడిగా గుర్తించలేదు.. భుక్తి కోసం చేసే కోటి విద్యల్లో ఇదీ ఒకటి అనుకుని దయ తలచి ఇచ్చిన దానమే తప్ప, ఆ కళకు చెల్లించిన మూల్యం ఏమి లేదు.. వాడిని కళాకారుడిగా గుర్తించగల పెద్ద మనసూ ఇంతవరకూ ఎవరికీ లేదు.

అయితే, విధి తలుచుకుంటే రాజు బిచ్చగాడు అవగలడు బిచ్చగాడు, రాజు అవగలడు... రాజు కాకున్నా రాజు దగ్గర సేవకుడిగా అయే అవకాశం విధి ఆ రోజు కల్పించింది మహాకి.

ఆ రోజు కూడా సాయంత్రం నాలుగు అవగానే పేవ్ మెంట్ మీదకు చేరి తన విద్య ప్రదర్శించడం మొదలు పెట్టాడు.

మరునాడు శ్రీరామ నవమి... నగరం మొత్తం పందిళ్ళు వేసారు.. పూల, పండ్ల, కొబ్బరికాయల అంగళ్ళతో పేవ్ మెంట్స్ కళకళ్ళాడుతున్నాయి. వాడిని ప్రతిరోజూ చూసే పండ్ల అంగడి వీరయ్య “అరేయ్ చిన్నోడా! ఇవాళ సీతా,రాముల బొమ్మ ఏయరా” అన్నాడు. అనడమే కాదు తన దగ్గర దాచి పెట్టిన శ్రీరామ పట్టాభిషేకం పాత కాలండర్ ఇచ్చాడు ఇది చూసి “వేయరా.. నీకు యాపిల్ పండిస్తా” అన్నాడు.

మహా ఆ బొమ్మ తీసుకుని లీనమై వేయసాగాడు.

పండ్లు, పూలు కొనుక్కుని వెళ్ళేవాళ్ళతో సందడిగా ఉంది. జనం రాముడిని, సీతమ్మని చూసి భక్తితో నమస్కరించి తోచిన డబ్బులు పదిలంగా బొమ్మ మీద ఓ పక్కగా పెట్టి వెళ్తున్నారు. బొమ్మ పూర్తి అయి రాముడి చేతిలో బాణం పెడుతుండగా కనిపించింది పొడుగాటి నీడ.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS